Ч. 82. Четвер 23 (10) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буджетової комісиї. — До ситуациї. — Гостина німецких володарів у Відни. — З Угорщини. — Анархісти при роботі.

Буджетова комісия державної ради збирає ся знов в середу і буде відтак рівнобіжно з розправою над наглим внесенем др. Штайнвендера в справі обрад над буджетом вести свої роботи. Нагла розправа буджетова послідує зараз після полагодженя давнійше поданих наглих внесень, а в парляментарних кругах думають, що посольска палата буде мати з тим досить роботи аж до осени. То буде мати о стілько некористні наслідки, що справді наглі справи, як внесене що до елементарних шкіл і т. п. не будуть могли прийти на чергу. Отсе приневолює парляментарні круги знов застановити ся над потребою зміни реґуляміну в тім напрямі, щоби деякі дні призначити на правительственні предложеня, ухвалене буджету і т. п.

„Wiener Allg. Ztg." доносить, що міністри війни і заграничних справ рішили ся уступити на случай, коли справа підвисшеня офіцирскої платні не буде полагоджена по мисли їх заяв, які зложили перед австрийскою делеґациєю. — Дня 30. цьвітня має відбути ся засіданє ради коронної. Однако здаєть ся, що тепер не прийде до рішеня в справі підвисшеня офіцирскої платні. Послідує то імовірно аж в половині мая. — Папский нунций, як доносять з Відня, виїде з початком червня до Риму, а в часі его побуту там має бути рішена справа, коли буде іменований кардиналом і відкликаний з Відня.

Вчера видано у Відни офіцияльну проґраму побуту німецкої пари цісарскої і прочих німецких пануючих королів і князів. Цісар Вільгельм прибуде з женою в четвер дня 7. мая о годині 10 рано окремим поїздом двірским на дворець в Пенцінґ, куди на его повитанє прибуде Цісар Франц Йосиф, архикнягині, архикнязї і власти. В полудне зложить німецка пара і прочі німецкі володарі желання Цісареви в Шенбруні, о год. $12^1/_2$ відбуде ся снїданє, а по полудни візити. О годині 7-ій вечером відбуде ся ґалевий обід, відтак поклін співаків і від'їзд цісарскої пари. Прочі німецкі князї прибудуть до Відня дня 6 мая.

В Будапешті радив в часі сьвят конґрес партиї социяльно-демократичної в присутности заграничних відпоручників і ухвалив остру резолюцию против правительства з причини зволіканя з виборчою реформою. Резолюция домагає ся загального, рівного, тайного голосованя і грозить на случай, коли би правительство хотіло завести голосованє плюральне, масовим страйком робітників рільних і промислових.

Македоньске питанє, котре тепер висунуло ся на перше місце в заграничній політиці, вступило — як подає часопись Matin на основі виводів бар. Еренталя — в нову фазу. Европейскі держави будуть тепер мати ширший обсяг діланя в тій справі, як доси, а як небудь в сій хвилї ще переговори не довершені, то се вже річ певна, що головне змаганє всіх европейских держав буде, щоби всего виминати, що могло би віддалити европейский концерт державний від тих основ, на яких він оперти. Туреччина і балканьскі держави не повинні мати спромоги, щоби одну державу висувати против другої. Всї правительства европейских держав змагають до удержаня сего порозуміня. Доказом того, що всї підписавші берлиньский договор держави приняли российске предложенє яко підставу. Навіть Анґлія старає ся своє предложенє змінити в ріжних точках і приподобити до российскої, а то є доказом, що уникає ся всякого непорозуміня. Удержанє европейского концерту державного розвіяло мрії деяких політиків, котрі снували собі всякі пляни що до балканьского питаня, одна

Карін Азен в небі.

(З норвеґского — Івана Бовра).

Карін Азен була віддана за Петра Азена. Разом викорчували они свій невеликий ґрунт і зробили его пригідним під управу, разом клали ся нераз потомлені на своє велике, широке ліжко. Як два добрі коні в плузі тягнули спільно свій тягар і не могли подумати, щоби одному з них мало що стати ся, що рівночасно не приключилось би другому. Правда, коли Петро вертав з міста, був все добре підпитий і бив свою жінку, але на другий день жалував того так, що сам себе бив.

Але одного дня Карін занедужала і положила ся, а Петро сидів перед ліжком на низькім стільци і питав від часу до часу, чи їй вже лїпше. Она все відповідала, що Богу дякувати чує ся вже далеко лїпше — але остаточно Петро зрозумів, що его жінка була така обезсилена, що найлїпше було візвати сьвященика.

Тої ночи видавало ся Карін, що то не був Петро, що сидів коло еї ліжка, лише якийсь чоловік в білій одежи, що прийшов еї забрати. Она розплакала ся і стогнала: „Ох ні — я волю лишити ся коло Петра!"

— Що ти кажеш! — спитав чоловік, що сидів коло ліжка і ждав. А відтак побачила Карін, як той біло одітий чоловік розпустив крила і сказав: „Тепер, Карін, мусиш піти зі мною!"

І Карін мусіла піти за ним. Незнакомий притягнув еї до себе, виніс еї з комнати, підняв ся у воздух і доми в Азен ставали чим раз менші і менші — а они летіли попри сонце, зьвізди чим раз дальше і дальше.

Тепер почала Карін на ново плакати і нарікати, але незнакомий обтер еї сльози і сказав: „Не бій ся і потіш ся, бо тепер скінчили ся всї твої журби".

— Ах, мені було так добре, там де я була — сказала Карін — а Петро, такий старий і слабий має сам лишити ся, так як я?

— Господь буде вже дбати про него — сказав незнакомий. — Тепер радуй ся, що вскорі будеш в раю.

Карін старала ся тішити ся, бо она все о тім думала, щоби дістати ся колись до раю. Але при тім мучила еї гадка, чи Петро не забув зладити кошару для овець.

Вкінци задержали ся перед великою золотою брамою, о много більшою, як двері стодоли; та брама вела до огорода, де бавило ся богато дітий, а між ними пізнала Карін і дитину сусідів, котра померла на шкарлятину. І погадала собі: „Колиб я ще вернула на землю, то розповіла би матери, як добре тут еї малій". Але при тім гадала і о своїх малих хлопцях на земли, котрі певно мусіли питати за матерію.

Нараз дорога зачала піднимати ся під гору з терасами і малими домками — цілком так, як она раз бачила на образку. І справді, чи не стояв отсе перед одним з домків еї брат, що був на сьвіті бідний як церковна миш? А тепер виглядав такий вдоволений, що Карін не могла здержати ся, аби не відозвати ся: „Добрий день, Оляф!" — „Ні, чи то справді ти, Карін — відповів брат — так, як бачиш то мій дім і вір мені, тепер не мучать мене ні податки ні довги, Богу дякувати маю що їсти і не потребую на кусник хліба аж на смерть запрацьовувати ся. Коли вийдеш від Господа не забудь заглянути до мене.

Карін була цілком зворушена, але й знов погадала: „Бідний Петро — той мусить як і перше мучити ся і запрацьовуватись.

Вкінци вийшли на вершок гори і тут лежав власний дім нашого Господа, о много більший ще, як велика катедральна церков, яку она бачила, коли була раз в місті. А Господь стояв в епископских ризах перед домом та хотів саме входити до середини, коли побачив еї і задержав ся.

Карін почала тремтіти, бо чула, що Господь має бути дуже строгий, а деколи она по правді не була така, яка повинна була бути — тому стояла зі спущеними очима і зложеними на грудях руками.

— Ну, добрий день, Карін — почула голос, а то був сам Господь, що так лагідно до неї промовив: — Витай в раю! Приступи близше і подай мені руку, як годить ся!

Карін осторожно підійшла, упала на коліна і почала плакати, бо їй видавало ся, що то за богато ласки для такої бідної грішниці, як она.

— Встань, моя дитино — сказав Господь, обтер еї сльози та сказав, аби була весела, бо

ко повело ся довести до порозуміня а вироблене подрібного пляну не натрафить на трудности і доведе до користної розвязки македоньского питаня відповідно вимаганям ріжних держав. Тепер буде можна застановити ся над способами, як наклонити Туреччину до виконаня реформ. Европейскі держави постановили не опирати ся настановлюваню турецких урядників в македоньскій адміністрациї, а тим способом промощено дорогу до осягненя цїли.

В Парижи увязнено трех анархістів Руселя, Клюна і Русса, про котрих поліция одержала дуже важні відомости, однако удержує все те в тайнї. Всеж таки відомо, що устроєна увязненими анархістами велика фабрика бомб мала метою убийства ріжних володарів европейских. Вислїджено звязи тих анархістів з т. зв. „Чорн. Рукою" італіяньского анархістичного товариства в північній Америцї і вже з давнїйшого часу було відомо, що се товариство наміряло поубивати всїх володарів европейских. Лише рішуче виступленє президента Рузвельта попсувало роботу „Чорній Руцї". Поліция догадує ся отже, що анархісти перенесли свій головний осідок до Франциї. Єсть певною річию, що приготовленя до атентату звернені тепер на задуманий приїзд царя до Парижа, котрий хоче віддати візиту президентови Фалліє за его приїзд до Петербурга. Крім того є певні познаки, що замахи мають бути звернені також на володарів тридержавного союза.

Новинки.

Львів, дня 22-го цьвітня 1908

— **Іменованя і перенесеня.** Висший суд краєв. в Кракові іменував канцелїстами підофіцирів: Франца Мецґера в Перемишли для Чорного Дунайця і Адама де Вілль в Тернополи для Низька. — Гал. дирекция почт і телеграфів перенесла контрольора почтового Ів. Завалкевича з Перемишля і офіцияла почтового Ів. Косюліньского з Кракова до Львова.

— **Дрібні вісти.** Від суботи вечера до вівтірка рана подала львівска стация ратункова поміч 78 особам, з тих звиш 60 покалїченим ножами. Се з нагоди Великодних сьвят латиньского обряда. — Вчера по полудни кинув ся в самоубийчім намірі з другого поверха дому ч. 32 при ул. Городецкій на улицю урядник банку гіпотечного п. Н., але не забив ся, лиш тяжко потовк ся. — П. Ядвиґа Клїма згубила картку заставничу на золотий годинник з ланцушком, заставлений за 125 К. — В Коломиї сполошені конї потратували сими днями на ринку двоє дїтий купця Берiша Данкнера, в наслідок чого 8-лїтний хлопчина погиб на місци а 7-лїтна дівчинка єсть тяжко покалїчена.

— **Нещасливі пригоди.** Термінатор столярский Григорий Жук, користаючи зі сьвят, стріляв з пістолета і обходив ся притім так незручно та неосторожно, що вабій розірвав дуло пістолета а вибух урвав єму всї пальцї руки. Поготівля ратун кова подала єму першу поміч і відставила до шпиталю, де єму здаєсь будуть мусїли відняти цїлу руку. — Іван Мусїй робітник в Глиньску сїв собі дня 14 с. м. вечером по роботі на березї каменолому, глубокого около 4 метрів, щоби відпочити. Нараз беріг урвав ся, а Мусїй впав до лому, де его глина засипала. Мимо скорого ратунку згинув він під тягаром глини.

— **Убийство.** До чого доводить горівка, ось один доказ більше. В Славску, селї стрийского повіта, запивали ся в коршмі Боруха Кляйна два тамошні селяни Василь Кіраль і Василь Свердун. Упивши ся розпочали сварку, від котрої прийшло до бійки, підчас котрої Кіраль почестував Свердуна так сильно в голову, що той до двох днїв помер. Кіраля арештувала жандармерия.

— **Огнї.** В ночи з 15 на 16 с. м. около 1 год. вибух в Стрию огонь в бічнім будинку реальности Ребеки Цвіллїнґ замужної Льорбербавм, котрий знищив склад меблїв Басї Вольф ґесїе Берґманн та збіжа Ребеки Цвіллїнґ. Шкода виносить 9.700 К і була вповнї обезпечена. По угашеню огню знайдено на подї спаленого трупа Івана Мулярского з Мельника, жидачівского повіта, лїт 37. Здає ся, що Мулярский будучи пяним, обходив ся неосторожно з огнем і став ся причиною пожежі та й сам в наслідок того стратив житє. — Дня 16 с. м. о 2 год. по полудни вибух огонь в Перемишли, при ул. Надбережній в сушарни дощинок до виробу паркетів, належачій до Йосифа Айснера. Прибувша на місце огню сторожа пожарна могла аж по 3-годиннїй акциї пригасити огонь. Шкода єсть більших розмірів; причина огню не звістна.— Дня 27 марта вибух огонь в загородї господаря Івана Яворского в Корчмині, равского повіта і знищив всї его будинки та будинки его сусїдки Феськи Заньковичевої. Шкода виносить 3514 К а була на 1.500 К обезпечена. Причина огню незвістна.

† Померли: Михайло Мартинець, народний учитель в Кадобнім калуского повіта, упокоїв ся сими днями в 65-році житя; — Зенон Сениця, народний учитель в Сороках коло Щирця, помер дня 20 с. м. на грудну недугу в 32 році житя;— Др. Пржемислав Неметовский, радник шкільний і емерит. директор ґімназиї, помер дня 18 с.м. в Косові, проживши 63 лїт. Покійник був директором в Станиславові і Золочеві.

— **Пошесть тифу** ширить ся в застрашаючий спосіб в місті Штайнаманґер на Угорщині. Рада міста ухвалила на надзвичайнім засїданю покликати з Будапешту якогось професора університету, щоби порадив, що робити а рівночасно ухвалено установити лїкарів на час пошести. В місті настав такий переполох, що хто лиш може, втїкає з міста. Школи позамикано; воякам тамошної залоги не вільно виходити з касарнї а всїх вояків, котрі з инших сторін приїздили на сьвята до родини, завертала на стациї зелїзничій уставлена там поготівля войскова. Рух в місті і торговля так зменшили ся, що улицї роблять вражінє, мов би люди з міста вимерли.

— **Крадежі.** До ювілерского склепу Нахмана Друка в Ринку ч. 14 добули ся вчера в полудне около 1 год. злодії і забрали велику скількість перстенів, ковтків, брошок і т. п. загальної вартости около 1000 кор. — До помешканя п. Ів. Малявского, старшого комісаря намісництва, в дому при ул. Личаківскій ч. 39б закрав ся вчера в полудне злодій і поотвирав шафи, куфри, столик і бюрко, порозкладав одінє і білє а часть річий навіть спакував і хотів виносити. Був би наробив не малої шкоди, як би не надійшла служниця Павлина Ярема, котрої злодій наполудив ся і втїк, лишивши приготовлені річи.

— **Про огневу катастрофу** в Чельсі доносять тепер з Ню-Йорку: Слїдство в справі пожежі передмістя Бостону, Чельсі, виказало, що причиною не стали ся якісь шматяри, що сушили шмати при розложеним на дворі огни, лиш що огонь підложили умисно таки самі властителї домів, в котрих в першій хвили вибух огонь, щоби в той спосіб узискати значні суми асекурацийні. Сей вислід слїдства викликав в місті величезне заворушенє. Розлючена товпа бездомних погорільців хотіла палїям зробити смерть на місци і лиш з незвичайним трудом удало поліциї відвести палїів до вязниці.

— **Напад на хутір.** Одескі часописи доносять про напад на хутір „Дубровий" в херсоньскім повіті. Розбишаки дістали ся до мешканя посесора хутора Комісарова, просячи о нічліг. Колись були они робітниками у Комісарова. Сей приняв їх радо а навіть дав їм повечеряти. Пізно в ночи, коли всї спали, розбишаки сокирами зарубали родину й службу,

---

всї єї журби перемінять ся тут в небі на щастє і радість.

Тодї Карін набрала відваги і сказала:

— Ах, наш Господь не повинен справдї гадати, що менї перше було зле; то лиш лихі люди говорять, що Петро бив мене, а я не можу пригадати собі, щоби він хоч каплю горівки скоштував, коли був в містї. Він був такий добрий і ніжний для мене і ми так добре жили з собою, не пригадую собі, аби коли хоч одно лихе слово упало між нами.

— То дуже красно, що ти так добре говориш про свого мужа — сказав Господь. — А тепер мусиш пійти за ангелом і розглянути ся по раю та рішити ся, чим хочеш у нас бути, бо в небі є звичай, що кождий дістає то, до чого має охоту.

— Ох, до чого я тут можу придати ся — подумала Карін. Але ангел взяв єї з собою і они почали сходити з гори, але тепер по противній сторонї.

Они переходили попри малі озера, рожеві від небесного сьвітла, а по водї плили громадки лебедів і співали так красно, як Карін нїколи ще не чула. Ангел оповідав, що ті лебедї були колись також людьми на земли. Всї они мали наклін до співу, але не мали гроший, аби учити ся; тому Господь зробив їх тепер лебедями і они могли співати так красно, як лиш хотіли. При березї побачила Карін множество водних лелій, що колисали ся на водї з оберненими до неба цьвітами. Ангел оповідав, що то були женщини з поетичною вдачию, котрі на земли не стали тим, чим повинні були, тому Господь зробив їх в той спосіб щасливими. Могилї, які лїтали довкола них і від часу до часу сїдали на лелії, мали бути думками Господа.

Відтак спитав єї ангел, чи мала би охоту стати лебедем або лелією.

— Нї, нї — відповіла, бо знов подумала о Петрі. Коли він колись прийде сюди то не знати чи пізнав би єї, колиб она стала лелією.

Ангел показав їй инші озера, по котрих плили білі і червоні човна з сьвяточно убраними людьми, що грали на флетах. Дальше побачила Карін великий огород, де танцювали молодці і дівчата; ті, що не могли побрати ся на земли, найшли себе тут, а дївчата, які на земли були бридкі і горбаті, були тут найкраснїйші, так що не минув їх нї один танець.

Ангел спитав Карін, чи она не хотіла би сїсти на яке човно, або чи не хотіла би стати такою красною, як ті, що танцювали. Але Карін відповіла, що нї — она думала о тім, що там в Азен наближають ся сїнокоси і як Петро дасть собі раду зі збіркою сїна.

Відтак побачила Карін инший огород, де стрункі женщини ходили попід рамя з лицарями пара за парою. Дерева і корчі закривали одну пару перед другою, а они шептали до себе про любов, обіймали ся і зітхали, присягали собі вічну вірність і були так щасливі, що забували на всьо инше в раю. Ангел спитав, чи Карін хотіла би стати такою женщиною. „Ей, де, до таких дурниць я вже дійстно за стара!" Она погадала собі, що коли би конче мала що вибрати, то хотіла би дістати вовни та сїла би до пряденя. Але бояла ся, чи то в небі не буде надто проста робота.

Вкінци показав їй ангел огород, де богато женщин займало ся догляданем дїтий. Він пояснив, що деякі з тих женщин утратили за житя свої дїти і тут їх найшли. Інші жінки бажали собі в житю мати дїти, а нїколи їх не мали, нераз длятого, що не були замужні Тут дістали ті дїти, яких собі бажали, давали їм ссати, колисали їх, прибирали і нїколи не думали, яке то велике щастє.

Але Карін подумала, що єї власні хлопцї ходять тепер на земли без матери і не бачила причини займати ся чужими дїтьми. І коли остаточно ангел вернув з нею до Господа, мусїли сказати правду, іменно, що Карін не могла на нїчо рішити ся.

— Як? — спитав Господь — чи в цїлім раю не найшла ти нїчого для себе?

— Ах, Господи! — відповіла Карін, упала на колїна і почала плакати. — Всьо, що тут, є надто добре для мене, але... але... і не могла докінчити.

— Скажи сьміло — відозвав ся Господь — бо тут дістає кождий то, що схоче.

(Конець буде).

зрабували, що дало ся, а самі втікли. Ранена тяжко дочка Комісарева назвала двох знакомих їй людий, Івана Бабиченка і Петра Шеремету. Незабаром властям удалось придержати Шеремету, а Бабиченко пропав. Стверджено, що зарубані сам Комісаров, его жінка, мати, 70-літна старушка, 12-літна дочка і 5-літний син, а крім того наймит і служниця. Тяжко ранені син 18 літний Комісарова, 3-літна дитина, 16-літна донька Євдокія, що вказала на розбійників і своячка Комісарових. Зі всіх осіб, що находили ся тоді в домі, розбишаки не рушили лиш одного немовляти.

— Знайдені трупи. Дня 16 с. м. спостережено в поли побіч дороги з Нагірян до Солонки на яких 300 кроків від тої дороги трупа якоїсь женщини. При огляданах жандарма і війта з Нагірян справджено, що то був труп жидівки, літ около 60. Імовірно ішла она пішки зі Львова до Наварії в ночи і заблудила та лягла в поли спочивати і там заковязла. Трупа відставлено до трупарні в Наварії. — Дня 9 с. м. найдено в Опільску, сокальского повіта, над річкою трупа якогось селянина. Тіло розпізнала Ксеня Малацка яко свого мужа Андруха, котрий попередного дня виїхав був з дому. Імовірно вертав пяний домів і випав з воза, бо коні вернули самі до дому, і внаслідок студени заковяз.

— Сензацийний процес розпічне ся мабуть небавком в Петербурзі, котрий кине знов ярке сьвітло на поступоване деяких достойників російских підчас російско-японьскої війни. В сім процесі головна роля припаде дійстному „штатскому совєтнікови“ (радникови державному) Павлову, котрий перед згаданою війною був російским послом в Кореї. Справа ся, котра грозить великим скандалом, представляє ся після „Петерб. Ведом.“, котрих редактором єсть кн. Ухтомский, як слідує:

Коли Павлов з початком російско-японьскої війни дня 12 лютого 1904 мусів уступити з Кореї, старав ся він о то, щоби став дипльоматичним агентом тоді ще всемогучого царского намістника Далекого Вохду Алексієва. Тому не удало ся і его перенесено до Шанґаю, щоби він звідтам давав тайні вісти про положенє Японців. Замість того волів Павлов заняти ся фінансовими справами. „Талановитий“ дипльомат — як пише кн. Ухтомский — взяв ся помагати короні в її інтересах а до помочи прибрав собі якогось Ціммерманна, сибірского дезертира. Так закупив він який десяток зо всім драНтивих і нездалих до нічого кораблів за величезні суми, з котрих розуміє ся значна часть тонула в его кишени. Так закупив він пароплав „Шезада“, збудований ще в 1885 р., котрий новий коштував 10.000 фунтів штерлінґів (240.000 кор.) за 15.000 фунтів штерлінґів (360.000 кор.).

Павлову поручено добре узброєний пароплав ратунковий, збудований в 1898 за 15.000 фунт. штерл., а він купив за посередництвом свого аґента пароплав, збудований в 1888 р. за 20.000 фунт. штерл. Дальше одержав Павлов приказ купити соленого мяса по 15 центів за фунт, а він купив замість того волового лою і порахував собі по 40 центів за фунт. Так купив він також за посередництвом свого аґента 63.000 пар чобіт і порахував собі по 13 долярів (45 корон) за пару, підчас коли такі чоботи коштують в Шанґаю 3 до 4 доляри (15 до 20 кор.), а остаточно із тих всіх чобіт дістало ся лиш 7000 пар до Порт Артура. При закупні провіянту і висилці войска до Росиї помагав Павлову в Шанґаю ще й російский ґенерал Бесімов. За перевіз войска з далекого Вкходу до Росиї казали они собі платити по 280 рублів від одного вояка а перевозили їх на вуглевих кораблях. В той спосіб перевезено 25.000 мужа до Росиї, аж остаточно правительству було то вже за дорого і оно перевезло дальших 90.000 мужа на власну руку по 125 рублів від вояка. Тоді то петербурґска комісия передала справу Павлова контрольорови державному до розсліду а на его жадане установлено специяльну комісию слідчу, котра викрила, що на видатки у високості богато міліонів рублів брак всяких квітів і документів а тоті документи, які Павлов предложив, суть дуже підозріної натури.

Штука, наука і література.

— „Учитель“, орґан руского Тов—а педаґоґічного, Річник XX ч. 6 і 7 містить в собі: „На цвинтари“, стих В. Щурата; — Памяти Володимира Антоновича з портретом тогож, написав А. Миколаєвич; — Бідні люди, з оповідань Фрянціски Ман (п. з. Діти); — інтересна статия дра Ів. Демянчука: Язиковий спір в теперішній Греції; — Ів. Ющишин: Ґенеза і гіґієна сну; — В. Щ.: Поєг науки; — Ів. Франчук: Учительский записник; — З відчитів анкет і конференций; — Новинки.

— „Сни Віри“. Поезиї Микити Шаповала. Збірник перший. У Харкові 1908. — Сторін 144 вісімки; ціна 75 коп.

— „Як воювали Запорожці?“ Ілюстрована збірка видавництва Тов—а „Просьвіта“ у Львові ч. 334 за лютий 1908. Ціна 25 сот.

— Нова часопись має появити ся сими днями в Києві під заголовком „Хрін“. Буде то гумористично-сатирична часопись видавана в напрямі демократично-поступовім і безпартийнім.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 21 цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·10	до	11·30
Жито	9·80	до	10·—
Овес	6·10	до	6·30
Ячмінь пашний	6·70	до	7·—
Ячмінь броварний	7·40	до	7·80
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	11·—
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·20	до	6·40
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	32·—	до	36·—

Телеґрами.

Відень 22 цьвітня. Професор університету, радник Двору Шреттер, котрий ще вчера виголосив виклад на конґресі ляринґольоґів, помер нагло нинішної ночи.

Відень 22 цьвітня. На початку нинішного засїданя конґресу ляринґольоґів президент Кіярі присьвятив горячу згадку посмертну почетному президентови конґресу Шреттерови.

Варшава 22 цьвітня. Громада австрийских горожан, проживаючих у Варшаві, висказала ґенеральному австро-угорскому консулеви сочувство з причини смерти намістника Галичини і зложила відповідне письмо заосмотрене кількасот підписами, котре консуль підняв ся доручити вдовиці в оригіналі.

Бельфорт 22 цьвітня. На двірци в Пті-Кроа арештовано якогось Француза іменем Дінев, при котрім найдено всілякі документи войскові і пляни фортифікацийні.

Петербург 22 цьвітня. Час, доки має тревати скріплена охрана в ґуберніях тамбовскій, орлівскій і бесарабскій та в містах Брянську, Кишиневі і Акермені, продовжено до 19. цьвітня 1909, а надзвичайної охрани в Ялті і в окрузі Ялта до 21. цьвітня 1909, в таврид-скій ґубернії до 8. цьвітня 1909. В місті Двиноску заведено замість воєнного стану стан надзвичайної охрани на дальших 6 місяців.

Льондон 22 цьвітня. Бувший президент міністрів Камбель Баннерманн помер.

Петербург 22 цьвітня. З причини минаючого дня 14 січня 1909 р. 5-літя міністерства війни постанова ради міністрів, затверджена царем, розпоряджає, щоби міністерство то від 1909 р. піддане було правилам буджетовим приписаним для инших міністерств.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно
европейского.

Примітна. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. **59** мін. рано

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·0 **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·29**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·50*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·55, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлі: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, **3·45***, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): **6·35**, **11·08**, **2·30** 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·35**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·30***.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·33, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 **вечер**; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 **перед полуд.**; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 **вечер**; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·19 вечер.

Зі Щирця від 26 **мая до** 15 **вересня в неділї** і рим. кат. сьвята 9.40 **вечер**.

З Любіня від 12 **мая до** 15 **вересня в неділї** і рим. кат. сьвята 11·50 **вечер**.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

СТ. СОКОЛОВСКОГО

Головна аґенция дневників

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може приймати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).